

Rend a lelke

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 19. szám, 2019. május 10.

Az alábbiakat némi kiegészítésnek szánom Szenczi Tóth Károly (*Mit kíván a magyar beteg? ÉS*, 2019/18., máj. 3.) írásához.

Miután nem akart csillapodni szokásos tél végi bronchitiszem, felkerestem házi orvosunkat, aki, miután meghallgatott és megkopogtatott, javasolta: menjek el a rendelőintézetbe egy mellkas-átvilágításra, le is diktálta a szükséges beutalót asszisztensének, aki *beírta* az egyébként hálózatba kapcsolt számítógépbe, és *kinyomtatva*, pecsét, aláírás, átadta.

Másnap reggel felkerestem a közeli megyeszékhelyen a rendelőintézetet. Ha az olvasó azt várja, hogy itt most hámló vakolatú folyosókon, netán alagsorokon zubogó lefolyócsövek alatti kóborlás következik, súlyosan téved.

A rendelőintézet, amit pár éve uniós támogatás felhasználásával építettek, impozáns, korszerű, csupaüveg épület, széles folyosókkal, mindenütt tisztaság, a falakon tájékoztató feliratok és piktogramok.

Az üveg forgóajtón belépve az ajtó mindkét oldalán a bankokból ismert érintőképernyős sorszámautomata, mindegyik mellett asszisztenssel, aki a beutaló vagy a beteg bejelentése alapján kiválasztja a kívánt osztályt, és egyúttal el is mondja, hogyan jutok el oda. Ott ismét egy üvegkalitkában ülő asszisztensnek kell, némi sorbaállás után, átadni a beutalót, a taj-kártyát és a sorszámot, aki a rajtuk szereplő adatokat *beírja* a számítógépbe, majd közli: az előttünk levő hosszú folyosóról nyíló ajtók egyikén ki fog jönni valaki, kérésére neki kell a beutalót odaadni, és majd valamelyik ajtó felett levő kijelzőn fog a sorszámom megjelenni, addig foglaljak helyet.

Itt már kicsit többet kell várni, de félóra elteltével valóban kinyílik az egyik ajtó, és egy fehér köpenyes hölgy kéri a beutalókat, elveszi valamennyit.

Egy idő után valóban elkezdnek a sorszámok megjelenni, de, mint ahogy egy felirat is jelzi, a szokásos „Ne zavarjuk a rendelőintézetet kopogással” mellett, nem sorban és legkevesbé sem az érkezés sorrendjében. Egy idő után megvilágosodik: a sorrend azonos azzal, amilyen sorban az asszisztens a beutaló papírokat elvette, én mivel nem voltam elég szemfüles, eléggé hátra kerültem. Itt most emiatt hosszabb várakozás következik, közjátékkal. Egy óra múlva ismét kijön az iménti asszisztensnő, és közli: sajnos a klímaberendezés elromlott, emiatt a röntgengép túlmelegedett, várják a klímaberendezőt, a rendelőintézet bizonytalan ideig szünetel, aki nem szeretne addig várni, inkább jöjjön holnap. Ezt az opciót választom. (Igaz odakint 3-4 Celsius-fok a hőmérséklet, de az egyszerű ablaknyitás nem jöhet szóba – az épületen nincs kinyitható ablak.)

Másnap aztán gördülékenyen megy minden, elkészül a felvétel. Kérdésekre, hogy mikor kapom meg az eredményt, közlik: két (2) nap múlva, de csak 11 óra után. Felvetem, hogy régebben volt olyan lehetőség, hogy ha valaki megadta az email címét, elküldték neki. Ez a lehetőség az adatvédelmi törvény megváltozása miatt (Brüsszel!) megszűnt, viszont ha van ügyfélkapom, le tudom kérdezni.

Mivel van ügyfélkapom, ahogy hazaérek, meg is csinálom, legnagyobb meglepetésemre, pár órával a vizsgálat után ott is van. Ugyanúgy gondolom, ha én le tudtam tölteni, akkor a házi orvos is meg tudja tenni, de a biztonság kedvéért kinyomtatom.

Ezt bizony jól tettem, mivel a házi orvos rejtélyes okokból állítólag nem tudja, ezért aztán a kinyomtatott lelet szövegét lediktálja az asszisztensnek, aki azt *beírja* a számítógépébe.

Konklúzió: a forrás és létszámhiányos magyar egészségügyet világszínvonalú, nyilván sok pénzbe kerülő, sok ember munkájának köszönhető informatikai rendszer támogatja, ezt azonban, legalábbis az általam belátható részben, nem használják, a folyamat továbbra is, mint ötven évvel ezelőtt, papíron marad.